לא א מיי' [פי"ב מהל' שחיטה הל"ג ובהל"ו עי"ש בלח"מ] ופי"ד הל' י

ופ"ב מהל' גניבה הל' ח

סמג עשין סד ועא ולאוין

קמט טוש"ע י"ד סימן טו

סעיף ע וסי כח סעיף יו

שחיטה הל' כט סמג עשין סג טוש"ע י"ד סי

יא סעיף ב: לג ג ד מיי׳ פ״ו מהלי שבת הל׳ כג סמג

סימן שיח סעיף א: לד ה מייי פ"ז מהלי חובל הל' ז טוש"ע ח"מ סיי

שתו מנוי ב:

מוסף רש"י

. שחיטה שאינה ראויה.

שחיטה. וכל חיוב ואיסור

הבא על ידי שחיטה, אינו

חל עליה (קדושין נח.). וביום הכפורים. מתחיינ

. כרת (חולין יד.)**. המבשל**

בשבת בשוגג יאכל.

הוא עלמו ואף בשבת (גיטין נג:) אפילו הוא עלמו

ואפילו בו ביוס (ב"ק עא. חולין טו.) ואין לריך להמתין עד הערב בכדי

שיעשו, דהא דאמרינן לערב

שיעשו, דיאו דמונויים נעוד בכדי שיעשו ליח ליה לר"מ אלא היכא דעבד ישראל

חיובא, דלא נמטייה הנאה מאיסורא, אבל בשוגג לא

דאיכא איסורא, לא יאכל.

בו ביום עד שתחשך ובכדי

שיעשו, והוא הדין לאחרים נמי דאסור למיכליה בו

-(1111)

איסורא

ובמזיד דאיכא

לאכילה. לא

לאוין סה טוש"ע

וטור ח"מ סימן שנ: לב ב מיי' פ"א מ

 ל) קדושין נו. [ב"ק
על. חולין פ. פל.
פה:], ב) חולין יד. ב"ק ג) ומשום פלוגמא הסנדלר דליתא במשנה שפיר גרסי׳ דתניאן, ד) ב"ק על. חולין טו. גיטין נג: בילה יז: תרומות פ"ב מ"ג שבת לח. [תוספתא דשבת פ"ג], ה) [חולין קטו.], ו) [ופריך אפי למ"ד ישנה לשחיטה מתחלה ועד סוף כדאמרי׳ במרובה ועד סוף כדחמריי במרובה וטבחו כולו בעיק, ה"י וטבחו כולו בעיק. מ"י עה"גן, 1) [ב"ק עא: ע"ז לד: חולין מ:ן, ח) ב"ק מה. עא: לח:, ש) ב"ק שם מסחים כנו: שבונווח לב לג. [ב"ק קה:], י) [ב"ק עא.], כ) [חולין פ. פא., פה:ח. ל) ושמות כחו. מ) [שמות כב], () [וע"ע מוס׳ ב"ק עא: ד"ה איסורא מוט ב ין ב... ותוס' חולין פה. ד"ה דנין], חמור עוד שם עא: ד״ה וסברו.

תורה אור השלם ו. ושמרתם את השבת בּי קרֶש הָוֹא לְכֶּם מְחַלְלֶיהָ מוֹת יוּמָת בִּי בָּל הָעשָׁה בָה מְלָאכָה בָּל הָעשָׁה בָה מְלָאכָה

ָּוְנְכְרְתָה הַנֶּפֶשׁ הַהִּוּא מִקֶּרֶב עַמֶּיהָ:

רכי שמעון. בפרק מרובה? ובכקוי הדס? ובלותו ולת בנו?: הסינה - רב" שמעון היא דאמר שחימה שאינה ראויה לא שמה שחימה. עבודת כוכבים. דובחי מתים אסורים וכן שור הנסקל דמשנגמר דינו אסור בהנאה כדאמרינן בב"ק (דף מא.) ובפסחים (דף כב:) ממשמע שנאמרט סקול יסקל איני יודע שהוא נבילה ונבילה כו': בשוגג יאכל.

אפי׳ בו ביום: במזיד לא יאכל. הוא לעולם אבל אחרים ישראלים אוכלים: ר' יהודה אומר בשוגג יאכל. הוא למולאי שבת ולא בו ביום דקנסינן שוגג אטו מזיד: במזיד לא יאכל. הוא עולמית אלא אחרים: בדרבי יוחנן הסנדלר גרסינן יאכל: לאחרים. לישראל: לא לו ולא לאחרים. ישראל. אבל מוכרו ונותנו לעובדי כוכבים: מ"ט דר' יוחנן הסנדלר. דאמר מעשה שבת אסורין באכילה: יכול אפילו בשוגג. תאסר באכילה אם שגג בבישול שלא ידע שהוא שבת: מחלליה וגו'. היכא דאיכא חיוב מיתה אסירי באכילה כי קודש: במויד אמרתי. שהוא אסור כקודש דהא גבי חיוב מיתה כתיב ולה בשוגג: מעשה שבת. במזיד אסורין מן התורה באכילה לר' יוחנן הסנדלר: מ"ט דרבנו. דפליגי אדרבי מאיר ופטרי מקנס ארבעה וחמשה הואיל ובטובח על ידי אחר אוקימתא הא שחיטה ראויה היא מדאורייתא: אשארא. אעבודת כוכבים ואשור הנסקל: כיון דשחט ביה פורחא איתפר ליה. דאמר מר (חולין דף מ.) היתה בהמת חבירו רבולה לפני עבודת כוכבים כיון ששחט בה סימן אחד אסרה: לאו דמריה קא טבח. דהא איתסרא עליה וחיובא דתשלומי ארבעה וחמשה טביחה כתיב בהו ועד גמר שחיטה לא מיחייב ומקמי דמטי גמר שחיטה איתסרא בהנאה על בעליה ומההיא שעתא אפסדה מיניה דאי איתא לא הדרא בעינא ולאו דמריה היא: באומר בגמר זביחה הוא עובדה. לעבודת כוכבים. אינו עובד לעבודת כוכבים עד גמר זביחה: פלוגתא דר' יעקב בבבא קמא: החזירו שומר לבעליו מוחזר. דאמר ליה תורא אשלמת לי תורא אשלימית לך: כממון דמי. והאי נמי אע"ג דלא שוי מידי גורם לממון הוא דכי ליתא בעי לשלומי ליה תורא מעליא: דר׳

שמעון בבבא קמא בפרק מרובה [עד:] קדשים שחייב באחריותן משלם ארבעה וחמשה משום דגורם לממון הוא ואע"ג דהקדש לאו ממון בעלים הוא ובהקדש לא שייך קנס דרעהו כחיבש: רבה גרסינן בכולהו. וחדע מדחמר לקמן [לה:] א"ל רב פפא לאביי לרבה דאמר חידוש הוא כו' ואם איתא דרבא גרסינן הא רב פפא תלמידו של רבא היה כדאמר לקמן נה.] אמר ליה רב פפא לרבא הי מכה מאי שנא דשבקיה לרבא ולא שייליה [לתרולי שמעתיה] ושייליה לאביי ןשמעתא דרבא] אלא רבה גרסינן ורב פפא לא היה בימיו ושייל לאביי שהיה תלמידו של רבה: רבה אמר לעולם בטובה בעלמו

ור'

ר' שמעון היא ⁴דאמר אשחיםה שאינה ראויה לא שמה שחימה התינח עבודת כוכבים ושור הנסקל אלא שחימת שבת שחימה ראויה היא דתנן ייהשוחם בשבת וביום הכפורים אע"פ שמתחייב בנפשו שחימתו כשרה סבר לה כר' יוחנן הסנדלר ידתניא יהמבשל בשבת בשוגג יאכל במזיד לא יאכל דברי ר"מ ר' יהודה אומר יבשוגג יאכל למוצאי שבת במזיד לא יאכל עולמית רבי יוחגן הסגדלר אומר בשוגג יאכל למוצאי שבת לאחרים ולא לו במזיד לא יאכל עולמית לא לו ולא לאחרים מאי מעמא דרבי יוחנן הסנדלר כדדריש ר' חייא אפיתחא דבי נשיאה יושמרתם את השבת כי קדש היא לכם מה קודש אסור באכילה אף מעשה שבת אסורין באכילה אי מה קודש אסור בהנאה אף מעשה שבת אסור בהנאה ת"ל לכם שלכם יהא יכול אפילו בשוגג ת"ל מחלליה מות יומת במזיד אמרתי לך ולא בשוגג פליגי בה רב אחא ורבינא חד אמר מעשה שבת דאורייתא וחד אמר דרבנן מאן דאמר דאורייתא כדאמרן מאן דאמר דרבנן אמר קרא קדש היא ייהיא קודש יואין מעשיה קודש ולמאן דאמר דרבגן מאי מעמייהו דרבגן דפמרי כי קא פמרי רבגן אשארא מובח לעבודת כוכבים ייכיון דשחם ביה פורתא איתסר ליה אידך כי קא מבח לאו דמריה קא מבח אמר רבא ייבאומר בגמר זביחה הוא עובדה שור הנסקל לאו דידיה הוא דקשבה אמר רבה הכא במאי עסקינן כגון שמסרו לשומר והזיק בבית שומר ונגמר דיניה בבית שומר וגנבו גנב מבית שומר ורבי מאיר סבר לה כר' יעקב וסבר לה כר"ש סבר לה כר' יעקב ידאמר אף משנגמר דינו החזירו שומר לבעליו מוחזר וסבר לה כר"ש יידאמר הדבר הגורם לממון כממון דמי רבה אמר לעולם במובח על ידי עצמו

הוא כדמוכח בפ' כירה (שבת לח.) דבעו מרבי חייא בר אבא שכח קדירה על גבי כירה ובשלה בשבת כו' עד המבשל בשבת כו' בשוגג יחכל ולחותו שבת קא בעי התם אי אסיר גזרה שלא יאמר שוכח אני במזיד לא יאכל פירוש בין הוא בין אחרים בו ביום אבל במולאי שבת לדידיה נמי שרי דהא בפ' קמא דחולין (דף טו. ושם) אההיא מתני' דהשוחט בשבת וביה"כ אע"פ שמתחייב בנפשו שחיטתו כשרה פריך ונוקמא במזיד ור' מאיר ומשני לא סלקא דעתין דקתני שבת דומיא דיה"כ מה יה"כ לא שנא שוגג ול"ש מזיד והשתא אי לאחרים שרי בו ביום לפרוך ממזיד גופיה מה יוה"כ לא שנה לו ולה שנה להחרים כו' והי לדידיה אסור אף למולאי שבת הוה

ליה למימר שחיטתו כשרה קתני ל"ש לו לא שנא לאחרים כדקאמר התם על ר' יוחנן הסנדלר ועוד דח"כ היינו מזיד דר' יהודה כמו שאפרש ומדאנטריך לרבי יהודה לאפוקי מזיד במילחיה משמע דפליג נמי אמזיד: בשונג יאבל במוצאי שבת. שוגג דר' יהודה הוי כמו שפירשתי מזיד דר"מ דהא מוקי התם מתני' דהשוחט בשבת כוותיה: במזיך לא יאבל עולמית. הוא אבל אחרים אוכלים דאי אחרים נמי לא יאכלו עולמית היינו מזיד דרבי יוחנן הסנדלר כללא

תימה דעד כאן לא פליגי רבנן התם גבי אותו ואת בנו אלא

דכתיב טביחה אית לן למילף טביחה

מטביחה ולא שמה שחיטה ואור"י

דאיכא למימר דנין דבר הנאמר בסיני

מדבר הנאמר בסיני ואין דנין דבר

הנאמר בסיני מטבוח טבח והכן שלא

נאמר בסיני והתם נמי ה"מ למימר

הכי אלא דאית ליה שינויא אחרינא

א"נ י"ל דלריך שינויא דהתם דנין

שחיטה משחיטה דאי הוה כתיב

טביחה גבי אותו ואת בנו הוה ילפינן

הכא והתם מטבוח טבח והכן טביחה

מטביחה אע"ג דלא נאמרה בסיני

דהוי בדדמי מדנילף טביחה משחיטה

דלא דמי אע"ג דנאמרה בסיני אבל

השתא דכתיב שחיטה גבי אותו ואת

בנו דנין שחיטה משחיטה וילפינן נמי

השתא אטביחה דד' וה' ואיפכא

ליכא למימר דנין טביחה דתשלומי ד'

וה' מטביחה ולמילף מהתם אשחיטה

דאותו ואת בנו דכיון דשקולים הן

ואיכא למילף הכי ואיכא למילף הכי

אית לן למימר דנין דבר הנאמר

בסיני ממה שנאמר בסיני:

המבשל בשבת בשוגג יאכל.

פי׳ בו ביום ואפילו

כדמפרש התם בחולין (דף פה.) טעמא דנין שחיטה משחיטה פירוש

משחוטי חוץ ואין דנין שחיטה מטביחה אבל הכא גבי תשלומי ד' וה'

דמילתא מזיד דרבי מאיר שוגג דרבי יהודה מזיד דרבי יהודה שוגג דרבי יוחנן הסנדלר: אבר קרא לכם. וא״ת ולא לכתוב לא

קדש ולא לכם ואנא ידענא דאסירי באכילה מלא תאכל כל תועבה דכל שתעבתי לך הרי הוא בבל תאכל וי״ל דאי מהתם ה״א בין שוגג בין מויד להכי אינטריך למכתב הכא למסמכיה למחלליה לומר במזיד אמרתי לך ולא בשוגג: הריא קדש ואין מעשיה קודש. ואין להקשות דלא לכתוב לא היא ולא קדש דהוה אסורה באכילה מכל אשר תיעבתי לך והכי אמרי' בהדיא בפ' כל הבשר (סולין קטו. ושם): באר שעמא דרבגן דפשרי. לא בעי למימר דלא דרשי או ותחת לרבות את השליח דלא ניחא ליה למימר דפליגי בשליח: בדי קא פשרי רבגן אשארא. וא״ת אמאי אלטריך למתני כלל טבח בשבת דאפי׳ בשחיטה שאינה ראויה מחייב ר״מ כ״ש הא דשחיטה ראויה היא וי"ל דוו אף זו קתני: ביון דשחט בה פורתא אסרה ואידך בו'. וא"ת כל טובה נמי לאו דמריה קא טבה דמכי שחט

נמי דאסור למיכליה בו ביום, דטעמא משום דלא נמנויים הנאה מאיסורא מנטיים המחים ממיטור מ הוא וכי שהי לאורתא בכדי שיעשו לא מטי לו הנאה מיניה, ואיידי דתנא רישא בדידיה דאשמעינן רבותא להתירא, תני נמי סיפא בליליה (שם, וכעי"ז ב"ק עא.) או: לא יאכל הוא משום קנם אבל אחרים לוכלין (חולין קטו.). ר' יהודה אומר בשוגג יאכל. הול עלמו, למוצאי שבת. לחל שהמחין בכדי שיעשו, אבל בשבת לא, דקנים שוגג אטו שם) דאע"ג דבשוגג חיוב סקילה ליכא, עבירה מיהא איכא ובעינן בכדי שיעשו, דלח נמטייה הנאה מעבירה, ואיידי דבעי למיתני סיפא לא יאכל עולמית בדידיה, אבל לאחרינא שרי. דאיהו דעובד איסורא קנסוהו רבנן אבל אחריני לא, חנא נמי רישא בליליה (חוליו מון) במזיד לא יאכל. הוא, עולמית, לג אחרים אוכלים (ב״ָק עא.). ר' יוחנן הסנדלר למוצאי שבת לאחרים. בכדי שיעשו, כר' יהודה דמשוי ליה עבירה אף . בשוגג, ועדיפא מדרבי יהודה דאילו רבי יהודה יהודה דחינו רפי יהודה שרי ליה לאורמא אפילו לדידיה, דלא קניס שוגג אטו מזיד, ורי יוחק קניס שוגג אטו מזיד, הלכך איהו דעבד איסורא קנסו רבט,

אחריני דלא עבדי איסורא

ימתינו דלא ניתהני מעבירה

(חוליו שם). במזיד לא

יאכל עולמית. לאו משום

קנסא הוא דהא אחריני לא עבוד איסורא, אלא מקראי יליף לה ר" יומן (שם). יכול אפילו בשוגג. יאסר באמילה (ב"ק עא). במזיד אמרתי לך. קודש הוא, היכא דשיין דין מיתה, ולא בשוגג (שם). כיון דשחט ביה פורתא איתחר ליה. משוס זכחי מתנו קודט שמיטה ונאסר מעיו זכה מתנו קודט שמיטה ונאסרה עליו זכה מתנו קודט שמיטה ונאסרה עליו והיה ליה כמו שהשליכה לאור קודט שמיטה, דמשלט קרן וכפל ומו לא (ב"ק עא). באומר בגמר זביחה הוא עובדה. לע"ז הוא עובד בגמר זביחה ולא במחילה (ב"ק עא). שמסרו לשומר. שמקרו בעליו לשומר קודט שחיטה, דמשלט קרן וכפל ומו לא (ב"ק עא). באומר בגמר זביחה הוא עובדה. לע"ז הוא עובד בגמר זביחה שהיא מעומו בו ואס יאבד שלט דמיו (שם). שהויק שומר פוטר את עלמו בו ואס יאבד שלט דמיו (שם).

פורתא קניא בשינוי אלא ע"כ בהכי חייב רחמנא והכא נמי לא שנא ואור"י דלא חשיב שינוי לקנותה בכך: מבר לה בר"ש דאמר דבר הגורם

לממון כו'. וא"ח ואמאי לא קאמר דר"מ לטעמיה דדאין דינא דגרמי (ב"ק ק.) גבי מקדש תבואת חבירו או שורף שטרות חבירו (שם נה:) וכ"ש דמחייב בדבר הגורם לממון כדאמר התם בהגוזל (שם זמו) דלמא עד כאן לא קאמר ר"ש אלא בדבר שעיקרו ממון אבל שטר דאין גופו ממון לא וי"ל דאיכא למימר נמי איפכא דעד כאן לא קאמר ר"מ אלא בשורף שטרות של חבירו או מקדש חבואת חבירו שהוא ממון הראוי לכל העולם אבל שור הנסקל אין ראוי אלא לזה השומר שיפטור עלמו וי"מ דמשום הכי קאמר ס"ל כר"ש משום דר"ש

קאמר דבר הגורם לממון הוי ממון לענין תשלומי ד' וה' דאהכי תני ליה במרובה (שם עא:) ואילו ר' מאיר לא חזינא דמיחייב בדינא

דגרמי אלא קרן אבל לחייב לשלם על ידו תשלומי ד' וה' לא חזינא ועוד אומר רילב"א דמשום דינא דגרמי לא מחייב אלא מדרבנן

כדמוכח בסוף הכונס (שם סב.)ם):